

INTRODUCERE

L iteratura devoțională are o îndelungată și vastă istorie care începe în urmă cu mai bine de trei mii de ani. În acest gen de literatură întâlnim gândurile unor oameni care își împărtășesc devoțiunea lor față de Dumnezeu. S-ar putea ca lucrul acesta să te ducă cu gândul la un tânăr păstor care se închina Creatorului său, ciupind corzile unei harfe, sub cerul înstelat, în timp ce păzea oile familiei. Gândurile lui constituiau expresia iubirii sale sincere față de Dumnezeu. Asemeni altor scriitori devoționali din vechime, prea puțin se aștepta el ca psalmii săi să străbată dincolo de mediul său imediat, ca să nu mai vorbim despre dăinuirea lor de mii de ani.

La fel a fost probabil și în ce privește gândurile unui alt om al lui Dumnezeu, pe nume Aiden Wilson Tozer, a cărui lucrare pastorală s-a întins pe tot parcursul primei jumătăți a secolului al XX-lea. El nu a fost un învățător creștin obișnuit, după cum nici viziunea lui cu privire la trăirea a aceea ce el considera a fi viața creștină normală nu a fost una obișnuită. Crediința acestui om era că cei pe care Dumnezeu îi mântuie sunt chemați să trăiască în comuniune și armonie cu El. Fiind atât de convins de lucrul acesta, adesea el își manifesta dezacordul față de acei învățători biblici care, în opinia lui, supralicitau aspectul juridic al relației omului cu Dumnezeu, adesea în detrimentul predicării trăirii unei vieți creștine din belșug, lucru care, susținea el, este în mod clar revelat în întreaga Scriptură.

De exemplu, el avertizează adesea cu privire la pericolele externalismului, sau, cum spune el, *trăirea la periferie*, adică o trăire marcată de o încredere exclusivă în utilizarea termenilor corecți. El reușește

să identifice originile acestei atitudini în Israelul din vechime, atunci când „începe să se producă o deplasare lentă dinspre centrul trăirii cu Dumnezeu către periferie, dinspre inima care bate către epidermă, către exteriorul lucrurilor.“ Tozer înțelege predispoziția creștinului de rând de a trăi la suprafață și spune că „datorită forței centrifuge, oamenii tind mereu să se deplaseze spre marginea lucrurilor, cu toate că Dumnezeu, prin profeții Săi, îi îndeamnă în permanență să revină la centru.“

Externalismul, spune A. W. Tozer, reprezintă dependența de cuvinte, ceremonii și forme. *Internalismul*, pe de altă parte, constă în atenția acordată creșterii spirituale personale, conținutului și nu formei, altfel spus trăire în dragoste, în închinare, cu orientare către realitatea spirituală lăuntrică. El afirmă că Dumnezeu vrea ca oamenii să aibă conținut, dar oamenii se mulțumesc să-și găsească satisfacția în forme.

Așadar, el afirmă că Dumnezeu trimite profeți și reformatori – cu care adesea el se asociază – ca să-i mustre pe oameni pentru externalismul lor. Tozer știa foarte bine că această atitudine nu-l va face popular, însă dragostea lui pentru Dumnezeu nu i-a lăsat nicio altă opțiune decât aceea de a scoate la lumină acest fundamentalism care face în mod greșit din Scriptură un scop în sine, când de fapt adevărata menire a Bibliei este să-i îndrume pe creștini către Autorul Scripturii, care este Dumnezeu cel Atotputernic.

Autodidact, după încheierea studiilor gimnaziale, A. W. Tozer și-a urmat apetitul vorace pentru lectură și învățătură. Cărțile din bibliotecă l-au dus la picioarele multor mari scriitori creștini și seculari. Temelia instruirii sale intelectuale era atât de bine așezată pe literatura, poezia și imnologia veche, încât, după cum spunea el într-o circumstanță anume, singurul domeniu în care se simțea mai puțin pregătit era matematica aplicată.

Deși nu a păstorit o biserică mare, A. W. Tozer era mereu solicitat să vorbească pe tot cuprinsul Statelor Unite. Cea mai bună caracterizare a stilului său de a predica vine din partea unuia dintre foștii săi păstori asociați, Edward Maxey. Acesta spune că modul lui Tozer de a predica era asemănător celui în care scria; predicile lui îmbrăcau o anumită

formă poetică. Ilustrațiile pe care le folosea erau adesea luate din viața de zi cu zi, reușind astfel să capteze atenția auditoriului, cele mai multe provenind din viața petrecută la țară și în natură, dar trimițând întotdeauna la adevărurile scrise pe paginile Scripturii.

Către o credință mai aproape de desăvârșire urmează îndeaproape stilul primei cărți scrise de Tozer, *În căutarea lui Dumnezeu* (1948), în care Tozer caută să reveleze Persoana lui Dumnezeu, precum și încercările omului de a-L cunoaște, pur și simplu pentru că El poate fi găsit. Așa cum părinții științei moderne au încercat să descopere legile naturii datorită credinței lor neabătute într-un Dumnezeu care a creat un univers organizat, Tozer considera că același Creator l-a făcut pe om după chipul Său, pentru ca astfel acesta să devină un închinător, întrucât Dumnezeu nu doar că poate fi găsit, dar poate fi și cunoscut.

Premisa de bază a lucrării *Către o credință mai aproape de desăvârșire* este înțelegerea faptului că cei mai mulți dintre cei care Îl urmează pe Hristos duc o viață creștină deficientă și trebuie să li se amintească faptul că declarația de credință în Hristos pe care au făcut-o nu este doar un scop în sine. Tozer predica adesea că această credință, odată asumată, nu trebuie să rămână la acest nivel, ci constituie, de fapt, doar punctul de plecare al unei vieți de creștere progresivă în închinarea desăvârșită. A. W. Tozer considera că pe parcursul acestei călătorii noi trecem prin diverse etape ale creșterii spirituale, așa cum sunt acestea descrise în cel de-al treilea capitol al epistolei apostolului Pavel adresate bisericii din Filipi. Împletindu-și propriile meditații cu învățătura lui Pavel, Tozer își pune în mod creator cititorii în legătură și cu scrierile autorului anonim al unei lucrări devoționale clasice din secolul al XIV-lea intitulată *Norul necunoașterii*.

Departate de a fi o simplă compilație de gânduri pe tema creșterii spirituale, *Către o credință mai aproape de desăvârșire* reprezintă textul transcris al unei serii de douăsprezece predici consecutive, ținute duminica seara, de către A. W. Tozer, de la amvonul bisericii sale din Chicago, între lunile ianuarie și martie 1957. Deși aceste predici

au fost editate pentru a li se da o formă scrisă, s-a acordat totuși o atenție deosebită conservării gândurilor lui A. W. Tozer așa cum el le-a exprimat, respectând cu fermitate și fidelitate integritatea a ceea ce el a rostit în mod efectiv. Începând lectura acestei cărți, pregătiți-vă să aflați lucruri noi, pentru ca astfel să puteți deveni și voi creștini deplini, sau, altfel spus, creștini desăvârșiți.

—Phil Shappard, editor